

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 308/2019
23.10.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац и Бранка Станића, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Саша Алексић, адвокат у ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде РС, коју заступа Државни правобранилац из Београда, ради накнаде штете, изјављујући о изјављеној ревизији против пресуде Апелационог суда у Београду број Гж1 3720/2017 од 13.09.2018. године, у седници већа 23.10.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду број Гж1 3720/2017 од 13.09.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву број П 2148/16 од 25.07.2017. године, је првим ставом изреке утврђено да је тужба тужиоца повучена у делу у којем је тражио да се тужена обавезе да му на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде права на правично суђење исплати износ од 200.000,00 динара са законском затезном каматом. Другим ставом изреке је делимично усвојен тужбени захтев тужиоца па је обавезана тужена да му на име накнаде материјалне штете исплати износе ближе одређене у изреци почев од априла 2003. године закључно са октобром месецом 2005. године са припадајућим законским затезним каматама од доспелости сваког појединачног износа па до исплате. Трећим ставом изреке је одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио да се тужени обавезе да му за месец фебруар 2005. године исплати износ од 3.600,00 динара и преко досуђеног износа од 1.682,00 динара за месец мај 2005. године до траженог износа од 13.950,00 динара, заједно са законском затезном каматом. Четвртим ставом изреке је усвојен тужбени захтев тужиоца па је обавезан тужени да му на име накнаде материјалне штете – на име трошкова парничног поступка у предмету П 3168/10 исплати износ од 25.390,00 динара са законском затезном каматом почев од 29.12.2016. године па до исплате у року од 15 дана. Петим ставом изреке је одбијен тужбени захтев тужиоца преко досуђеног износа из трећег става изреке пресуде од 25.390,00 динара до траженог износа од 163.615,00 динара са законским затезним каматама. Шестим ставом изреке, обавезана је тужена да

тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 37.319,00 динара у року од 15 дана.

Апелациони суд у Београду је пресудом број Гж 3720/2017 од 13.09.2018. године, преиначио пресуду првостепеног суда у другом ставу изреке тако што је одбио тужбени захтев тужиоца. Другим ставом изреке је преиначио пресуду у шестом ставу изреке (одлука о трошковима поступка) па је обавезао тужиоца да тужене накнади трошкове парничног поступка у износу од 6.000,00 динара у року од 15 дана. Трећим ставом изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 12.000,00 динара у року од 15 дана.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужилац је изјавио благовремену ревизију на основу члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП због погрешне примене материјалног права.

Тужена је дала одговор на ревизију наводећи да је неоснована.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 403. став 2. тачка 2. и 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 15/2014) па је оценио да је ревизија тужиоца дозвољена, али да није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима, није учињена битна повреда парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Ревидент не указује на какву другу битну повреду поступку.

Из утврђених чињеница произилази да је тужилац водио парницу пред Првим основним судом у Београду у предмету П 3168/10 од 04.06.2012. године ради накнаде штете због неисплаћених трошкова превоза за период од априла 2003. године до октобра 2005. године. Правноснажном пресудом Апелационог суда у Београду Гж 7168/12 од 16.01.2013. године, је одбијен његов тужбени захтев. Против те пресуде тужилац је изјавио уставну жалбу која је одлуком Уставног суда број Уж 1872/2013 од 30.11.2015. године, усвојена у делу где је утврђено да је тужиоцу као подносиоцу уставне жалбе повређено право на једнаку заштиту права из члана 36. став 1. Устава РС, док је у преосталом делу уставна жалба одбијена као неоснована. У образложењу те одлуке је наведено да је Уставни суд у предмету Уж број 737/11 одлучио о истоветном предлогу као што је и тужиочев.

У одлуци Уставног суда број Уж 1872/2013 у тачки 4 образложења је наведено: „имајући у виду да је у својој досадашњој пракси заузео правне ставове по питању права полицијских службеника на исплату накнаде трошкова за долазак на рад и одлазак са рада, Уставни суд се о наводима о повреди права на образложену одлуку (другостепеног) суда као елемента права на правично суђење из члана 32. став 1. Устава, на којима се темељи и тврдња о повреди права на правно средство из члана 36. став 2. Устава, није посебно бавио, с обзиром на то да су исти без утицаја на другачију одлуку у овој уставно правној ствари“. Уставни суд је одбио уставну жалбу тужиоца у делу којим се истиче повреда права на правично суђење из члана 32. став 1. Устава.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је настала материјална штета за тужиоца као последица незаконитог и неправилног

рада државног органа, односно да чињенице да су судови исте инстанце поводом исте чињеничне ситуације и истог правног питања доносили различите одлуке што је створило правну несигурност и представља повреду права на једнаку заштиту права. Навео је да је тужилац правноснажном пресудом којом је одбијен његов тужбени захтев за накнаду путних трошкова претрпео материјалну штету која се огледа у умањењу његове имовине. Досудио му је управо оне месечне износе трошкова превоза који су правноснажном пресудом број П 3168/10 Првог основног суда у Београду одбијени, а досудио му је и трошкове поступка насталих у тој парници број П 3168/10.

Супротно, другостепени суд је извео другачије правно становиште, па је оценио да је првостепени суд погрешно применио материјално право када је усвојио тужбени захтев тужиоца па је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев.

Врховни касациони суд је оценио да је правилна одлука другостепеног суда. Наиме, Уставни суд је одлуком број Уж број 1872/2013 од 30.11.2015. године, усвојио уставну жалбу тужиоца само у једном делу те утврдио да му је повређено право на једнаку заштиту права из члана 36. став 1. Устава Републике Србије. У преосталом делу је његову уставну жалбу одбио као неосновану, а то је управо онај део којим је тужилац као подносилац уставне жалбе тражио да се утврди повреда права на правично суђење из члана 32. став 1. Устава. Наиме, Уставни суд је у неколико својих одлука (Уж 737/2011, Уж 1296/2011 од 28.06.2012. и Уж 4206/2010 од 20.06.2013. године) изразио став да полицијски службеник има право на накнаду трошкова превоза само у ситуацији када су ти трошкови стварно постојали, да с тим у вези у ситуацији у којој тужиоци нису доставили доказе на околност да су трошкове превоза стварно имали, да правни основ за усвајање тужбеног захтева није постојао. Полазећи од одредаба Закона о радним односима у државним органима и Уредбе о накнадама и другим примањима запослених у државним органима и изабраних односно постављених лица, Уставни суд је оценио да су овакав став и оцена редовног суда засновани на уставно правно прихватљивој примени у тумачењу меродавног права и утврдио је да не постоји повреда права подносиоца на правичну накнаду за рад из члана 60. став 4. Устава.

Наиме, ревидент губи из вида да Уставни суд приликом усвајања уставне жалбе тужиоца у одлуци Уж 737/2011 од 10.10.2013. године, није поништио пресуду Апелационог суда у Београду број Гж 6988/10 од 01.12.2010. године, да би се о његовој жалби против пресуде првостепеног суда поново одлучивало. Према томе, правноснажна пресуда којом је његов тужбени захтев одбијен је и даље на снази. Чињеница што је утврђена повреда права на једнаку заштиту (члан 36. став 1. Устава Републике Србије), тужиоцу не даје аутоматско право на накнаду материјалне штете и досуду оних износа који су правноснажном пресудом одбијени. Правилно је другостепени суд оценио да накнада штете због повреда права на једнаку заштиту права и право на накнаду трошкова превоза запосленог представљају различите правне основе потраживања накнаде штете и да је за сваки наведени основ потребно доказати постојање штете, узрочно последичну везу између штетне радње и последице.

Неприхватљиви су ревидентови наводи да је пружио довољно доказа да је претрпео материјалну штету јер је до повреда права на једнаку заштиту права дошло због повреда права на накнаду трошкова превоза посредно и то неједнаким и неправилним поступањем редовних судова који су у истим ситуацијама доносили различите одлуке.

- 4 -

Како се ни осталим наводима ревизије не доводи у сумњу правилност пресуђења, Врховни касациони суд је ревизију тужиоца одбио као неосновану на основу члана 414. став 1. ЗПП.

Председник већа - судија
Звездана Лутовац,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић